

Věc C-82/19 PPU

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

5. února 2019

Předkládající soud:

High Court (Irsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

4. února 2019

Navrhovatel:

Minister for Justice and Equality

Odpůrce:

PI

HIGH COURT

[OMISSIS]

**VE VĚCI TÝKAJÍCÍ SE EUROPEAN ARREST WARRANT ACT 2003
(ZÁKON O EVROPSKÉM ZATÝKACÍM ROZKAZU Z ROKU 2003, VE
ZNĚNÍ POZDĚJŠÍCH PŘEDPISŮ)**

A VE VĚCI PI

**A VE VĚCI ŽÁDOSTI O ROZHODNUTÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE
PŘEDLOŽENÉ SOUDNÍMU DVORU EVROPSKÉ UNIE („SOUDNÍ
DVŮR“) NA ZÁKLADĚ ČLÁNKU 267 SMLOUVY O FUNGOVÁNÍ
EVROPSKÉ UNIE („SFEU“)**

MEZI

**MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (MINISTR PRO
SPRAVEDLNOST A ROVNÉ PŘÍLEŽITOSTI)**

NAVRHOVATELEM

A

PI

ODPŮRCEM

[OMISSIS] [OR.2]

[OMISSIS] [vnitrostátní procesní náležitosti] [OMISSIS] **ROZHODL, ŽE**

1. Otázky uvedené v příloze k tomuto usnesení budou předloženy Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) k rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie.
2. Příloha tohoto usnesení a s ní související dokumenty se bezodkladně zašlou Soudnímu dvoru.
3. Jakákoli další řízení o předání odpůrce v této věci se přerušují do doby, než Soudní dvůr vydá v řízení o předběžné otázce rozhodnutí o otázkách položených v příloze tohoto usnesení nebo do vydání dalšího usnesení soudu.

[OMISSIS] [OR.3]

[OMISSIS] [OR.4]

[OMISSIS]

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU
ze dne 4. února 2019**

1. Úvod

1.1 High Court (Vrchní soud) rozhodl, že předloží Soudnímu dvoru otázky ohledně autonomního výkladu pojmu „vystavující justiční orgán“ obsaženého v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (dále jen „rámcové rozhodnutí“) a otázky stran nezávislosti Státního zastupitelství v Zwickau (Cvikov, Německo), aby mohl High Court (Vrchní soud) rozhodnout o tom, zda bude odpůrce předán do Spolkové republiky Německo na základě evropského zatýkacího rozkazu (EZR) vydaného Státním zastupitelstvím v Cvikově (dále jen „státní zástupce“) dne 15. března 2018.

1.2 Je třeba poukázat na to, že Supreme Court of Ireland (Nejvyšší soud Irska) ve věci *Minister for Justice and Equality v. OG* [2018] IESC 43 (*Minister*

for Justice and Equality v. OG (C-508/18)), předložil Soudnímu dvoru na základě článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) dne 31. července 2018 žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se téže problematiky. Soudní dvůr usnesením ze dne 20. září 2018 ve věci *Minister for Justice and Equality v. OG (C-508/18)* zamítl [OR.5] žádost Supreme Court of Ireland (Nejvyšší soud Irska) o projednání žádosti ve zrychleném řízení podle čl. 105 odst. 1. (Je třeba poznamenat, že věc byla spojena s věcí C-509/18, *Minister for Justice and Equality v. PF*). Soudní dvůr ve věci *Minister for Justice and Equality v. OG* uvedl, že odpůrce byl propuštěn na kauci, a v bodě 16 usnesení ze dne 20. září 2018 konstatoval: [Or.5]

„Navíc okolnost, jak uvedl Supreme Court (Nejvyšší soud), že probíhají věci, jež jsou podobné věci v původním řízení, které se týkají osob nacházejících se ve vazbě, není rozhodující pro posouzení, zda je v dané věci nutná naléhavá odpověď, aniž je dotčeno rozhodnutí, jež bude v této souvislosti přijato, jestliže jedna z těchto podobných věcí bude předmětem řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem.“

- 1.3 Na rozdíl od věci OG (a tedy i PF) se odpůrce v projednávané věci nachází ve vazbě, v níž setrvává až do rozhodnutí o této žádosti. Odpůrce není způsobilý k tomu, aby byl propuštěn na kauci. Ve věci odpůrce se dne 21. ledna 2019 konalo jednání, na němž byly projednány všechny otázky s výjimkou otázky, zda je Státní zastupitelství v Cvikově vystavujícím justičním orgánem a má požadovanou nezávislost na výkonné moci.
- 1.4 Proto se i přes stávající žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podanou Supreme Court (Nejvyšší soud) High Court (Vrchní soud) rozhodl položit Soudnímu dvoru v podstatě stejné předběžné otázky jako ve věci OG, neboť pro vydání rozsudku v této věci je nezbytné vyřešení stejného problému.
- 1.5 Vzhledem k tomu, že High Court (Vrchní soud) nemůže vydat konečné rozhodnutí v projednávané věci do doby, než rozhodne Soudní dvůr, a vzhledem ke skutečnosti, že odpůrce v původním řízení se až do tohoto rozhodnutí bude nacházet ve vazbě, se High Court (Vrchní soud) rozhodl položit Evropskému soudnímu dvoru níže uvedené otázky k usnadnění rozhodnutí ohledně uvedených problémů s co nejkratší prodlevou v souladu s článkem 267 SFEU a článkem 107 jednacího řádu Soudního dvora. [OR.6]

2. Skutkový stav

- 2.1 O předání odpůrce žádá Spolková republika Německo na základě evropského zatýkacího rozkazu (EZR). EZR byl vydán dne 15. března 2018 a High Court (Vrchní soud) schválil jeho vykonatelnost dne **12. září 2018**. Dne **15. října 2018** byl odpůrce na základě EZR zatčen a vzat do vazby. Od té chvíle se nachází ve vazbě. Tímto EZR bylo žádáno o předání odpůrce pro účely trestního stíhání pro sedm trestných činů (organizované nebo

ozbrojené loupeže). Nejvyšší trest přicházející v úvahu za tyto trestné činy činí deset let.

- 2.2 Dne 14. ledna 2019 byly jménem odpůrce předloženy pozměněné námitky, v nichž se uvádělo:

„Zatýkáci rozkaz byl vydán ‚Státním zastupitelstvím v Cvikově‘ a nebyl vydán justičním orgánem ve smyslu oddílu 2 European Arrest Warrant Act 2003 (dále jen ‚zákon o evropském zatýkáčím rozkazu 2003‘). Uvedený státní zástupce není ‚justičním orgánem‘ ve smyslu zákona z roku 2003 a rámcového rozhodnutí z roku 2002.

Zatýkáci rozkaz nebyl podepsán příslušným justičním orgánem z výše uvedených důvodů a za okolností, kdy státní zastupitelství není příslušným justičním orgánem, který by splňoval požadavky rámcového rozhodnutí. Státní zastupitelství v Cvikově není ‚justičním orgánem‘ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí, a zatýkáci rozkaz tedy nemůže být považován za ‚soudní rozhodnutí‘ ve smyslu čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí.

Státní zástupce v Cvikově není příslušníkem soudcovského stavu, nýbrž úředníkem podřízeným Nejvyššímu státnímu zástupci Německa, který je odpovědný a je podřízen ministru spravedlnosti; odpůrce v tomto ohledu tvrdí, že nelze vyloučit politický podtext rozhodnutí o vydání EZR tímto orgánem. [OR.7]

Vydání EZR nepodléhá žádné nebo přinejmenším ne náležité soudní kontrole a státní zastupitelství, které vydalo zatýkáci rozkaz, není nezávislé na výkonné složce vlády ve vystavujícím členském státě.“

- 2.3 Na podporu svého tvrzení, že státní zástupce není justičním orgánem ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí a nemá požadovanou nezávislost na výkonné moci, předložil odpůrce důkaz od [jméno právního zástupce] (kvalifikovaný právník v Německu, držitel titulu doktor práv v oboru trestní právo a titulu „Master“ v oboru právo Evropské unie, University of London).
- 2.4 [jméno právního zástupce] původně poskytl dvě místopřísežná prohlášení a jeden znalecký posudek ve výše uvedené věci *Minister for Justice and Equality v. OG* [2018] IESC 43 (*Minister for Justice and Equality v. OG* (C-508/18)). Se souhlasem [jméno právního zástupce] byly místopřísežná prohlášení i znalecký posudek vypracované pro OG připuštěny jako důkaz v projednávané věci.
- 2.5 Ve svém posudku (ze dne 12. září 2016) [jméno právního zástupce] uvádí k postavení státního zástupce (v Lübecku) v německém právním řádu následující:

„Státní zástupce v Lübecku není v německém právu považován za příslušníka německého soudcovského stavu v tom smyslu, že by měl takové samostatné a nezávislé postavení, jaké má soud.

Státní zástupce je úředníkem podřízeným nejvyššímu státnímu zástupci, který je ze své funkce odpovědný ministru spravedlnosti (tj. politická funkce) a podléhá jeho pokynům (§ 146 a § 147 GVG). Toto postavení v rámci administrativní hierarchie s politickým vedením na jejím vrcholu otevírá možnost politicky zasahovat do řízení o předávání osob.

Podle německého práva není státní zástupce justičním orgánem s pravomocí nařídit zadržení či zatčení osoby v Německu, s výjimkou mimořádných okolností. Vydání příkazu k zadržení nebo zatčení osoby [OR.8] je výlučnou pravomocí soudů. Státní zástupce musí podat u příslušného soudu či soudce návrh na vydání zatýkacího rozkazu v Německu.

Státní zástupce nemůže v Německu vydat zatýkací rozkaz sám. Je však odpovědný za výkon zatýkacího rozkazu vydaného soudcem a má prostor pro uvážení, zda, kdy a jakým způsobem jej vykoná.

Poté, co byl vydán vnitrostátní zatýkací rozkaz, nemusel státní zástupce při vydání evropského zatýkacího rozkazu předložit věc ke schválení či kontrole soudu.

Vystavení EZR proti našemu klientovi nebyl účasten žádný německý soud či soudce.

Lze tedy říci, že nedošlo k zapojení žádného justičního orgánu ve smyslu rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech [předávání] mezi členskými státy.

EZR odkazuje na německý zatýkací rozkaz vydaný soudcem a zakládá na něm své účinky.“

2.6 Ustanovení GVG, na něž odkazuje [jméno právního zástupce], jsou následující:

„§ 146

Úředníci státního zastupitelství se řídí úředními pokyny svých nadřízených.

§ 147

Právo vykonávat dohled a udělovat pokyny náleží:

- 1. spolkovému ministru spravedlnosti ve vztahu k nejvyššímu spolkovému státnímu zástupci a spolkovým státním zástupcům;*

2. *zemské soudní správě ve vztahu ke všem úředníkům státního zastupitelství příslušné spolkové země; [OR.9]*
3. *nejvýše postavenému úředníkovi státního zastupitelství u vrchních zemských soudů a zemských soudů ve vztahu ke všem úředníkům státního zastupitelství v obvodu příslušného soudu. [...]*

§ 150

Státní zastupitelství je při výkonu svých pravomocí nezávislé na soudech.

§ 151

Státní zástupci nesmí vykonávat soudní funkce. Nelze jim ani svěřit odpovědnost za dohled nad výkonem funkce soudců.“

- 2.7 Vedle dokumentů poskytnutých v rámci věci *Minister for Justice and Equality v. OG* [2018] IESC 43 (*Minister for Justice and Equality v. OG* (C-508/18)) předložil [jméno právního zástupce] další pozměněný posudek vypracovaný pro účely projednávání věci PI, který měl stejný obsah jako výše zmíněný posudek, ale odkazoval na Cvikov, a nikoli na Lübeck.
- 2.8 Výše uvedené pozměněné námítky a místopřísežná prohlášení a posudky [jméno právního zástupce] byly poskytnuty Státnímu zastupitelství v Cvikově (Německo) irským ústředním orgánem, Department of Justice and Equality (ministr pro spravedlnost a rovné příležitosti), dne **23. ledna 2019** s žádostí o vyjádření.
- 2.9 Státní zastupitelství odpovědělo dne **24. ledna 2019**. V tomto ohledu mimo jiné uvedlo:

„S odkazem na Váš dopis ze dne 23. ledna 2019 si Vám nejprve dovoluji zaslat zatýkácí rozkaz vydaný soudem v Cvikově dne 12. března 2018, spisová značka 13 Gs 261/18, na němž se zakládá evropský zatýkácí rozkaz vydaný Státním zastupitelstvím v Cvikově dne 15. března 2018. Vnitrostátní evropský zatýkácí rozkaz byl vydán soudcem Petersem jakožto stálým zástupcem ředitele. Soudce vydávající vnitrostátní zatýkácí rozkaz je nezávislý a nepodléhá pokynům. V tomto ohledu Ústava Spolkové republiky Německo v článku 97 oddílu I základního zákona stanoví:

„Soudci jsou nezávislí a jsou vázáni pouze zákonem.“ [OR.10]

V připojeném vnitrostátním zatýkáčím rozkazu jsou dále podrobně popsány všechny trestné činy s uvedením času, místa a způsobu jejich spáchání.

Námítka stíhané osoby, že Státní zastupitelství v Cvikově není příslušným orgánem k vydání evropského zatýkáčím rozkazu, je nesprávná. Spolková republika Německo prohlásila k článku 6 rámcového rozhodnutí Rady ze dne

13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (2002/584/SVV) následující:

„Příslušnými justičními orgány podle článku 6 jsou Spolkové ministerstvo spravedlnosti a ministerstva spravedlnosti spolkových zemí. Tyto orgány přenesly výkon pravomocí vyplývajících z rámcového rozhodnutí, pokud jde o vydání zatýkacího rozkazu (čl. 6 odst. 1), zpravidla na [státní zastupitelství vyšších zemských soudů].“

Ve Svobodném státě Sasko je pravomoc v oblasti právní pomoci upravena nařízením zveřejněným v Saském věstníku zákonů a nařízení (Sächsisches Gesetz- und Verordnungsblatt) 2004, s. 580. V §5 odst. 2 se uvádí:

„Místně příslušné státní zastupitelství dále rozhoduje o vydávání žádostí o právní pomoc a žádostí o vydávání a předávání souvisejících objektů, jsou-li založeny na evropském zatýkacím rozkazu v souladu s částí 8 zákona o mezinárodní právní pomoci v trestních věcech (IRG).“

Je proto dána příslušnost Státního zastupitelství v Cvikově k vydávání žádostí o [předání] na základě rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (2002/584/SVV)“.

- 2.10 Státnímu zastupitelství v Cvikově (Německo) byla zaslána další žádost s dotazem, zda státní zástupce v Cvikově zaujímá stejný přístup jako státní zástupce v Lübecku, jak tento vyplývá z korespondence ze dne 8. prosince 2016. Státní zástupce v Cvikově odpověděl dopisem ze dne 31. ledna 2019 následovně:

„Odkazují na Vaši zprávu ze dne 28. ledna 2019 a připojené dokumenty Státního zastupitelství v Lübecku. Pokud jde o postavení státního zástupce v právním řádu Spolkové republiky Německo, sdílím názor Státního zastupitelství v Lübecku. Rád bych dodal, že vyšetřování vedené Státním zastupitelstvím v Cvikově [OR.11] proti stíhané osobě je prováděno nezávisle a bez jakéhokoli politického zásahu. Ani vrchní státní zástupce v Drážďanech, ani Ministerstvo spravedlnosti Svobodného státu Sasko nikdy v této souvislosti nevydali žádné pokyny.“

- 2.11 High Court (Vrchní soud) dne 21. ledna 2019 rozhodl, že není dána žádná překážka předání PI s výhradou vyřešení otázky, zda je státní zástupce v Cvikově justičním orgánem ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí, a tedy zákona o evropském zatýkacím rozkazu 2003, včetně otázky, zda státní zástupce v Cvikově má potřebnou nezávislost na výkoné moci. Bez odpovědi na předběžnou otázku formulovanou v tomto usnesení High Court (Vrchní soud) v současné době nemůže vyřešit zbývající otázku.

3. Relevantní právní úprava

3.1 Irské právo je upraveno v zákoně o evropském zatýkacím rozkazu 2003, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon z roku 2003“). Příslušná ustanovení zákona v platném znění jsou uvedena níže.

3.2 Článek 2 odst. 1 zákona o evropském zatýkacím rozkazu 2003 stanoví:

„vystavujícím justičním orgánem“ se ve vztahu k evropskému zatýkacímu rozkazu rozumí justiční orgán vystavujícího členského státu, který vydal dotýčný evropský zatýkací rozkaz“;

„justičním orgánem“ je soudce z povolání, soudní úředník nebo jiná osoba, která je podle právních předpisů příslušného členského státu oprávněna vykonávat funkce shodné nebo podobné těm, které jsou plněny podle článku 33 soudem ve státě;“

3.3 Postup předání osoby, o něž je žádáno na základě EZR, v jiné situaci, než pokud daná osoba se svým předáním souhlasí, je upraven v článku 16 zákona z roku 2003 v platném znění [OMISSIS].

„16.(1) Pokud dotčená osoba nesouhlasí se svým předáním do vystavujícího státu, je High Court (Vrchní soud) oprávněn k datu stanovenému v článku 13 nebo k pozdějšímu datu, které uzná za vhodné, vydat příkaz k předání takové osoby [OR.12] jiné osobě, která je řádně pověřena vystavujícím státem tuto osobu převzít, za předpokladu, že

a) High Court dojde k přesvědčení, že před něj předvedená osoba je osobou, na kterou byl evropský zatýkací rozkaz vydán;

b) evropský zatýkací rozkaz nebo jeho ověřený opis byl v souladu s článkem 13 schválen pro účely výkonu zatýkacího rozkazu;

c) evropský zatýkací rozkaz v případě potřeby uvádí náležitosti požadované článkem 45 [OMISSIS],

d) High Court není na základě článků 21A, 22, 23 nebo 24 [OMISSIS] povinen odmítnout předání osoby podle tohoto zákona a

e) předání osoby není zakázáno podle části 3.“

3.4 Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy v bodě 10 odůvodnění uvádí:

„Mechanismus evropského zatýkacího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajících porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii některým členským státem v případě, že toto porušování Rada zjistila podle čl. 7 odst. 1 uvedené smlouvy s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 2.“

3.5 Rámcové rozhodnutí mimo jiné stanoví: [OR.13]

„Článek 1

Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat

1. *Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.*
2. *Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.*
3. *Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.*

[...]

Článek 6

Určení příslušných justičních orgánů

1. *„Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.“*

3.6 Supreme Court (Nejvyšší soud) v bodě 49 svého rozsudku *Minister for Justice and Equality v McArdle; Minister for Justice and Equality v Brunnell* [2015] IESC 56 s odkazem na výše uvedenou definici „justičního orgánu“ konstatoval, že:

„tuto definici v zákoně z roku 2003, ve znění pozdějších předpisů, vykládá v co největším možném rozsahu v souladu se zněním a účelem rámcového rozhodnutí, aby bylo dosaženo výsledku, který sleduje“.

3.7 Supreme Court (Nejvyšší soud) dále v bodě 51 uvedl následující:

„Pokud je evropský zatýkácí rozkaz podle vlastního prohlášení vydán státním zástupcem nebo soudem členského státu, který jedná jako justiční orgán určený tímto členským státem, pak se lze domnívat, že je justičním orgánem [OR.14] ve smyslu rámcového rozhodnutí a aktu, kterým je toto rozhodnutí provedeno. Jinak je tomu jen tehdy, jestliže jsou v konkrétním případě dány přesvědčivé důvody, které by mohly vést soud k závěru, že vystavující orgán není justičním orgánem. V daném případě nebyly žádné takovéto okolnosti zjištěny. Je zřejmé, že nelze mít za to, že státní zástupce, který je určen jako justiční orgán členským státem pro účely předávání na základě evropského zatýkácího rozkazu, nemůže být z pouhého důvodu, že je státním zástupcem, a nikoli soudcem, osobou oprávněnou vydat evropský zatýkácí rozkaz ve smyslu tohoto rámcového rozhodnutí.“

- 3.8 High Court (Vrchní soud) v rozsudku ze dne 28. července 2015 ve věci *Minister for Justice and Equality v. MV* [2015] IEHC 524 následně vyložil rozhodnutí Supreme Court (Nejvyšší soud) následovně:

*„Neúprosná logika rozhodnutí *McArdle a Brunnell* spočívá v tom, že soudu lze předložit přesvědčivé důvody pro závěr, že vystavující justiční orgán určený členským státem ve skutečnosti není ‚justičním orgánem‘ ve smyslu zákona z roku 2003 a rámcového rozhodnutí. Supreme Court (Nejvyšší soud) ve věci *McArdle a Brunnell* poukazem na to, že postup předávání je založen na vzájemném uznávání soudních rozhodnutí, a na to, že naše právní předpisy musí být vykládány ve světle cíle rámcového rozhodnutí, a uznáním toho, že mohou existovat přesvědčivé důvody pro závěr, že určitý orgán není justičním orgánem, podle mého názoru implicitně konstatoval, že ‚justiční orgán‘ je autonomním pojmem rámcového rozhodnutí. V daném případě tedy vyvstává otázka, zda existují přesvědčivé důvody pro závěr, že litevské ministerstvo spravedlnosti nelze vzhledem ke skutečnostem zde uvedeným považovat za ‚justiční orgán‘ ve smyslu zákona 2003 a rámcového rozhodnutí.“ [OR.15]*

- 3.9 High Court (Vrchní soud) dospěl v dané věci k závěru, že litevské ministerstvo spravedlnosti není „justičním orgánem“ ve smyslu rámcového rozhodnutí.

4. Posouzení důkazů

- 4.1 Supreme Court (Nejvyšší soud) ve své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předložené Soudnímu dvoru na základě článku 267 ve věci *Minister for Justice and Equality v. OG* [2018] IESC 43 (*Minister for Justice and Equality v. OG* (C-508/18)), po posouzení důkazu předloženého [jméno právního zástupce] k postavení Státního zastupitelství v Lübecku a

s přihlédnutím k doplňujícím informacím poskytnutým státním zástupcem uvedl následující:

1. *Supreme Court [Nejvyšší soud] má za to, že High Court [Vrchní soud] si vyžádal a obdržel relevantní dodatečné informace od vystavujícího justičního orgánu v této věci a rozhodnutí o předání musí být učiněno na základě znaleckého posudku [jméno právního zástupce] a dodatečných informací poskytnutých státním zastupitelstvím v Lübecku. Takové důkazy mohou postačovat k vyvrácení domněnky uplatňované irskými soudy, že státní zastupitelství v Lübecku je justičním orgánem ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí, a irské soudy musí o této otázce rozhodnout před předáním OG.*
2. *Pokud jde o otázku nezávislosti, Supreme Court [Nejvyšší soud] má za to, že důkazy nasvědčují tomu, že v německém právním řádu může být státnímu zastupitelství v Lübecku udělen příkaz nebo pokyn ze strany nejvyššího státního zástupce (státních zástupců u vrchního zemského soudu Šlesvicka-Holštýnska), jemuž samotnému může být udělen příkaz nebo pokyn ze strany ministerstva spravedlnosti Šlesvicka-Holštýnska. Každý takový příkaz musí být v souladu s právem a musí být oznámen předsedovi zemského parlamentu Šlesvicka-Holštýnska. Neexistují žádné důkazy o tom, že by byl takový příkaz vydán v souvislosti s EZR na předání OG.*
3. *Je poněkud obtížné činit závěry ohledně role [OR.16] státního zastupitelství v Lübecku ve vztahu k výkonu soudnictví v Německu, a to částečně z důvodu terminologických rozdílů mezi anglickým vyjádřením [jméno právního zástupce] a anglickým překladem informací poskytnutých státním zastupitelstvím v Lübecku. S touto výhradou má Supreme Court [Nejvyšší soud] za to, že role státního zastupitelství v Lübecku se omezuje na zahájení a vedení vyšetřování a zajištění souladu vyšetřování s právem, podání obžaloby, výkon soudních rozhodnutí a stíhání trestných činů před soudem prvního stupně a na účast v řízeních o opravných prostředcích. Rovněž se jeví, že státní zástupce je povinen zachovávat objektivitu. Supreme Court [Nejvyšší soud] konstatuje, že státní zástupce nevydává vnitrostátní zatýkací rozkazy, které v Německu vydává soud. Supreme Court [Nejvyšší soud] konstatoval, že v souladu s § 150 a § 151 GVG je státní zastupitelství nezávislé na soudech a nesmí vykonávat soudní funkce.*

4.2 Vzhledem k tomu, že v této věci je relevantní stejný znalecký posudek [jméno právního zástupce] a odpověď německých orgánů je po obsahové

stránce totožná, se High Court (Vrchní soud) ztotožňuje s tímto posouzením důkazů provedeným Supreme Court (Nejvyšší soud).

5. Důvody pro předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

5.1 High Court (Vrchní soud) vychází z důvodů pro předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, jež uvedl Supreme Court (Nejvyšší soud) ve své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předložené Soudnímu dvoru na základě článku 267 ve věci *Minister for Justice and Equality v. OG*. [2018] IESC 43 (*Minister for Justice and Equality v. OG* (C-508/18)).

Supreme Court (Nejvyšší soud) uvedl následující důvody pro předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce:

- „1. *Supreme Court [Nejvyšší soud] vychází z toho, co je uvedeno v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci PF v souvislosti s rozsudky Soudního dvora C-452/16 PPU Poltorak, C-453/16 PPU Őzçelik, C-477/16 PPU Kovalkovas a C-486/14 Kossowski a ve stanoviscích generálních advokátů [OR.17] v těchto věcech, a ze zásad, které z nich vyplývají.*
2. *Supreme Court [Nejvyšší soud] má pochybnosti o tom, zda na základě výše uvedených důkazů státní zastupitelství v Lübecku splňuje kritérium nezávislosti či se účastní výkonu trestního soudnictví v tom smyslu, jaký vyžadují tato rozhodnutí, aby mohlo být považováno za justiční orgán.*
3. *Supreme Court [Nejvyšší soud] vzal zejména v potaz to, co uvedl Soudní dvůr v rozsudku ve věci Poltorak, že justiční orgán musí být orgánem nezávislým na moci výkonné. To vyplývá ze zavedené zásady dělby moci mezi moci zákonodárnou, výkonnou a soudní. Supreme Court [Nejvyšší soud] dále zohlednil, jak Soudní dvůr posoudil nezávislost v rozsudku ve věci C-216/18 PPU LM, body 63 a 64. Institucionální uspořádání státního zastupitelství v Německu se jeví tak, že státní zastupitelství v Lübecku v konečném důsledku institucionálně podléhá, byť nepřímo, příkazům či pokynům ze strany výkonné moci. Supreme Court [Nejvyšší soud] má pochybnosti o tom, zda takové státní zastupitelství odpovídá zásadám formulovaným Soudním dvorem v rozsudku Poltorak a dalších rozhodnutích a zda lze nezávislost spatřovat v tom, že výkonná moc v souvislosti s konkrétním EZR vystaveným v této věci neudělila žádné příkazy či pokyny. Supreme Court [Nejvyšší soud] má za to, že otázka, zda je státní zastupitelství v Lübecku justičním orgánem či nikoli, musí být posouzena s ohledem na jeho postavení v německém právním řádu, a nikoli s ohledem na konkrétní okolnosti věci.*

4. *Pokud jde o otázku role státního zástupce ve vztahu k výkonu soudnictví, Supreme Court [Nejvyšší soud] má za to, že německý státní zástupce hraje při výkonu soudnictví zásadní roli, ale že se jedná o roli, která se liší od role soudů a soudců. Za předpokladu, že je splněno kritérium nezávislosti, není jasné, zda se jedná o takovou roli, která splňuje příslušné kritérium výkonu soudnictví nebo účasti na výkonu soudnictví, aby se jednalo o justiční orgán ve smyslu čl. 6 odst. 1 [OR.18] rámcového rozhodnutí. Je tomu tak zejména s ohledem na základní zásady rámcového rozhodnutí, kterými jsou zásada vzájemné důvěry a vzájemného uznávání mezi justičními orgány.*
5. *Supreme Court [Nejvyšší soud] má za to, že zásadní otázka, zda státní zastupitelství v Lübecku či státní zastupitelství s jeho postavením je či není justičním orgánem pro účely čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí, je otázkou výkladu unijního práva, na kterou neexistuje jednoznačná odpověď. Tento soud proto jako soud rozhodující v posledním stupni rozhodl, že musí předložit tuto žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.“*
- 5.2 Na základě výše uvedeného stanoviska Supreme Court (Nejvyšší soud) ve vztahu k státnímu zástupci v Lübecku má High Court (Vrchní soud) za to, že v projednávané věci musí vyvstat obdobná otázka, totiž zda státní zástupce v Cvikově s ohledem na předložené důkazy a informace také splňuje kritérium nezávislosti nebo vykonává spravedlnost v trestních věcech ve smyslu požadovaném rozsudky Soudního dvora, aby mohl být považován za justiční orgán.
- 5.3 High Court (Vrchní soud) vycházel z rozsudku Soudního dvora ve věci C-452/16 PPU, Poltorak (viz bod 35) a z požadavku, že justiční orgán musí být orgánem, který je nezávislý na výkonné moci.
- 5.4 High Court (Vrchní soud) [2017] IEHC 231 ve věci *Minister for Justice and Equality v. OG* [2018] IESC 43 (*Minister for Justice and Equality v. OG* (C-508/18)) uvedl k otázce nezávislosti státního zástupce v Lübecku následující:
- „Soud je přesvědčen o tom, že německé právo zaručuje nezávislost státních zástupců a že moc výkonná může zasáhnout do rozhodování státního zástupce pouze za mimořádných okolností, pro které byl stanoven systém brzd a protivah. V tomto případě nedošlo k žádnému zásahu do nezávislosti státního zástupce. Odpůrce mimoto neprokázal, že by ve spolkové zemi Šlesvicko-Holštýnsko byly v jakýchkoli dalších případech udělovány pokyny státním zástupcům při vydávání EZR. Od 14. října 2014, kdy byl přijat zákon o transparentnosti politických [OR.19] pokynů úředníkům státního zastupitelství, by se jednalo*

o informaci, jež by musela být zveřejněna a bylo by tedy možné, že by o případě takovýchto pokynů bylo informováno.

Vzhledem k výše uvedenému je soud přesvědčen, že odpůrce nevyvrátil domněnku, že státní zástupce v Lübecku je justičním orgánem ve smyslu rámcového rozhodnutí z roku 2002 a zákona z roku 2003. Soud proto tuto námitku zamítá“.

- 5.5 Vzhledem k rozhodnutí Supreme Court (Nejvyšší soud) předložit Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci *Minister for Justice and Equality v. OG* [2018] IESC 43 (*Minister for Justice and Equality v. OG* (C-508/18)), nemůže High Court (Vrchní soud) pokračovat v řízení na základě stejných zjištění, jaká učinil ve věci OG, a proto má pochybnosti, zda státní zástupce splňuje požadované kritérium nezávislosti na výkonné moci.
- 5.[6] Dále si High Court (Vrchní soud) v návaznosti na rozhodnutí Supreme Court (Nejvyšší soud) předložit žádost o rozhodnutí o předběžné otázce klade otázku, na základě jakých kritérií – vedle nezávislosti na výkonné moci – má vnitrostátní soud posoudit, zda je státní zástupce justičním orgánem ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí. Konkrétně si pak klade otázku, zda „zahájení a vedení vyšetřování a zajištění souladu vyšetřování s právem, podání obžaloby, výkon soudních rozhodnutí a stíhání trestných činů před soudem prvního stupně a na účast v řízeních o opravných prostředcích“ má dostatečnou spojitost s výkonem spravedlnosti, aby mohl být státní zástupce, který tak činí, považován za justiční orgán ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí. Zásady vzájemné důvěry a vzájemného uznávání mezi justičními orgány tuto nejistotu ještě umocňují.
- 5.[7] I když je Supreme Court (Nejvyšší soud) ve své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci OG toho názoru, že pro účely odpovědi na tuto otázku musí být za určitých okolností zjištěno, zda v souladu s příslušnými předpisy vnitrostátního práva, v tomto případě německého právního řádu, musí být na státního zástupce nahlíženo tak, že je povolán k účasti na výkonu spravedlnosti [OR.20], není tato otázka vzhledem k nutnosti autonomního a v celé Unii jednotného výkladu jednoznačně vyřešena.
- 5.[8] High Court (Vrchní soud) analyzoval rozsudky Soudního dvora ve věcech C-452/16 PPU Poltorak, C-453/16 PPU Özcelik, C-477/16 PPU Kovalkovas a C-486/14 Kossowski a stanoviska generálních advokátů v těchto věcech. Podle všeho z nich vyplývají následující zásady. Pojem „justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí vyžaduje v celé Unii autonomní a jednotný výklad, který je třeba nalézt s přihlédnutím ke znění tohoto ustanovení, jeho kontextu a cíli rámcového rozhodnutí: viz rozsudek Poltorak, bod 32. Pojem „justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 se neomezuje pouze na soudce či soudy členského státu: viz rozsudek Poltorak,

bod 33. Může zahrnovat obecněji i orgány povolané k účasti na výkonu spravedlnosti v příslušném právním systému: viz rozsudek Poltorak, bod 33.

5.[9] High Court (Vrchní soud) poukazuje na to, že rozlišování mezi formulacemi „účast na výkonu spravedlnosti“ a „výkon spravedlnosti“, které se stalo předmětem diskusí v řízení před High Court (Vrchní soud) a Court of Appeal (Odvolací soud), může být dáno jistou svérázností anglického překladu těchto rozsudků, protože v řadě jiných jazykových verzí se používá pouze výraz „účast“, zejména ve francouzském a také nizozemském znění, které je jednacím jazykem v obou těchto rozhodnutích. Bez ohledu na formulaci použitou v konkrétním případě je třeba poukázat na to, že ačkoli je i nadále zřejmé, že aby státní zástupce mohl být považován za justiční orgán, musí mít určitou úlohu při výkonu spravedlnosti, rozsah a povaha úlohy, která splňuje toto kritérium, jsou méně jasné.

5.[10] Není jasné, jakým způsobem má vnitrostátní soud přesně zjistit, zda je státní zástupce orgánem, který je daným právním řádem povolán k účasti na výkonu spravedlnosti, jak se uvádí v rozsudcích Poltorak, bod 33, Özcelik, bod 34, Kovalkovas, bod 34, a Kossowski, bod 39. [OR.21]

6. Předběžné otázky

6.1 Vzhledem k výše uvedenému High Court (Vrchní soud) navrhuje předložit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky (jež ve skutečnosti odrážejí otázky předložené v žádosti Supreme Court of Ireland (Nejvyšší soud Irsko) o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci *Minister for Justice and Equality v. OG* [2018] IESC 43 (*Minister for Justice and Equality v. OG* (C-508/18)):

1. *Je třeba nezávislost státního zástupce na výkonné moci posuzovat s ohledem na jeho postavení v příslušném vnitrostátním právním řádu? Pokud tomu tak není, podle jakých kritérií je třeba nezávislost na výkonné moci posuzovat?*
2. *Je státní zástupce, který podle vnitrostátního práva podléhá případným přímým či nepřímým příkazům nebo pokynům ze strany ministerstva spravedlnosti, dostatečně nezávislý na výkonné moci, aby mohl být považován za justiční orgán ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí?*
3. *Pokud tomu tak je, musí být státní zástupce rovněž funkčně nezávislý na výkonné moci a na základě jakých kritérií má být funkční nezávislost posuzována?*
4. *Pokud je státní zástupce nezávislý na výkonné moci, je státní zástupce, jehož činnost se omezuje na zahájení a vedení vyšetřování a zajištění objektivitu vedení vyšetřování a jeho souladu s právem, podání obžaloby, výkon soudních rozhodnutí a*

stíhání trestných činů a který nevydává vnitrostátní zatýkací rozkazy a nesmí vykonávat soudní funkce, „justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí?

5. *Je státní zástupce v Zwickau (Cvikov, Německo) justičním orgánem ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy? [OR.22]*

7. Žádost o projednání věci v naléhavém řízení

- 7.1 High Court (Vrchní soud) žádá, aby Soudní dvůr zvážil možnost projednat danou věc v naléhavém řízení o předběžné otázce podle článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.
- 7.2 Projednávaná žádost se týká otázek spadajících do oblasti upravené hlavou V třetí části Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU), tedy do oblasti justiční spolupráce v trestních věcech (kapitola 4).
- 7.3 Odpůrce je v současné době ve vazbě pouze na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného Spolkovou republikou Německo a rozhodnutí o výše uvedených otázkách je nutné k tomu, aby mohl High Court (Vrchní soud) vydat ve věci konečný rozsudek. Na podporu žádosti o projednání v naléhavém řízení High Court (Vrchní soud) odkazuje na čl. 267 čtvrtý pododstavec SFEU, který uvádí povinnost rozhodnout o osobě ve vazbě, již se předběžná otázka týká, „v co nejkratší lhůtě“.
- 7.4 Použití řádného, nebo i zrychleného řízení o předběžné otázce by významně prodloužilo dobu, kterou odpůrce stráví ve vazbě. Vzhledem k tomu, že je možné, že Soudní dvůr v řízení o předběžné otázce rozhodne, že High Court (Vrchní soud) musí učinit další kroky ve vztahu ke Spolkové republice Německo, může řízení o EZR probíhat ještě delší dobu. Je proto velmi žádoucí, aby bylo v této věci povoleno projednání v naléhavém řízení. A to tím spíše, že odpůrce je ve vazbě pouze na základě EZR vydaného za účelem trestního stíhání, ohledně kterého má platit presumpce nevinny.
- 7.5 High Court (Vrchní soud) by rád zajistil jednotné použití unijního práva jak pro tento případ, tak pro další **čtyři** případy, v nichž osoby zůstávají ve vazbě v Irsku pouze na základě evropských zatýkacích rozkazů vydaných Spolkovou republikou Německo nebo Litevskou republikou a v nichž vyvstává otázka, zda je státní zástupce vystavujícím justičním orgánem, na jejímž základě je navrhováno, [OR.23] aby soud předání nenařídil. High Court (Vrchní soud) rovněž poznamenává, že ve vazbě jsou v Irsku na základě vnitrostátních rozhodnutí, která brzo pozbydou platnosti, i další **dvě** osoby, které by poté mohly být drženy ve vazbě před předáním do Litevské republiky, ale jejich případy musí být odloženy, dokud nedojde k vyřešení otázky související s postavením státního zástupce. Také dalších **osm** osob

bylo zatčeno na základě evropských zatýkacích rozkazů z Litevské republiky, ale tyto osoby byly propuštěny na kauci do doby, dokud nebude přijato rozhodnutí o jejich předání, a rovněž nastolily tyto otázky. Další dvě osoby byly zatčeny na základě evropského zatýkacího rozkazu ze Spolkové republiky Německo, jež byly propuštěny na kauci, ale jejich případy musí být odloženy, dokud nedojde k vyřešení otázky související s postavením státního zástupce.

- 7.6 Irsko obdrželo z Litevské republiky a ze Spolkové republiky Německo velké množství evropských zatýkacích rozkazů, které ještě musí být vykonány. Další případy zatčení vyžádaných osob jsou tedy velmi pravděpodobné. Vzhledem k tomu, že Supreme Court (Nejvyšší soud) a nyní i High Court (Vrchní soud) považují za nezbytné předložit výše uvedené předběžné otázky Soudnímu dvoru, lze z toho snadno dovodit, že mnohé, ne-li většina osob, o jejichž předání do Spolkové republiky Německo nebo do Litevské republiky se žádá, budou nastolovat tutéž otázku. Pak bude High Court (Vrchní soud) muset odložit vydání konečného rozhodnutí o předání, dokud o předběžné otázce nebude rozhodnuto.

8. Návrh odpovědí na výše uvedené otázky

- 8.1 Vzhledem k odlišným přístupům, jež zastávají High Court (Vrchní soud) ve věci OG a Supreme Court (Nejvyšší soud) v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předložené Soudnímu dvoru na základě článku 267 ve věci OG, je High Court (Vrchní soud) toho názoru, že nemůže navrhnout odpovědi na výše uvedené předběžné otázky. High Court (Vrchní soud) vyčká vodítek, jež mu k dané problematice poskytne Soudní dvůr.